

Cesetlerin Dili / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapcy, Sözlər

написано kitapcy | 22 января, 2025

Cesetlerin Dili / dedektif hikaye CESETLERİN DİLİ

EMNİYET AMİRİ ATIF KARA YAŞADIKLARINI İFTİHARLA SUNAR

Yazmak için harika bir saat dilimine hoş geldim... Ömrümüzden bir günün daha geçtiği ve yeni bir güne merhaba dediğimiz, saat 00.30... Kendimle ilgili birkaç yaşanmış hikâye yazmaya başladım. Aslına bakarsanız yazar falan da değilim, olmak gibi niyetim de yok. Hem ne olacak ki elli dokuz yaşına gelmiş orta yaşlı bir adam bu saatten sonra yazar olsa ne yazar olmasa ne yazar... Bu hikâyeleri okuyanlardan beklentim yok değil tabii ki... Genç, yakışıklı kim bilir belki iyi bir polisiyesever sinemacı bu yazdıklarımı okur, kim bilir belki kısa metraj film çeker, kim bilir belki de uzun metraj film çeker. En keyiflisi ne biliyor musunuz, filmin başındaki yazı var ya hah işte tam orası süper, orayı görmek için sabırsızlanıyorum.

“Bu filmde görecek olduğunuz tüm olaylar gerçek bir yaşam öyküsüne dayanmaktadır desek yalan olur, hepsi kurmacanın yani, bizim hayal dünyamızın bir ürünüdür.”

Ah gençler bu gibi şeylere ne gerek var, bu olayların hepsi benim yaşadığım olaylar. Olay demek az gelir, bildiğiniz hayatımın özeti. Tamam, özür dilerim, fazla uzattım farkındayım. Ben emekli cinayet masası emniyet amiri Atıf Kara. Sizlerle ne zamandır tanışmak istiyordum, kismet bugüneymiş. Konuşacak, derdini anlatacak kimsesi kalmayan bir adamın dertleşmesi olarak algılayabilirsiniz yazdıklarımı ya da... Neyse, bazı şeyleri siz okuyuculara bırakmak en doğrusu. İzmir’e ilk geldiğim günü düşünüyorum. Emniyet müdürlüğünden içeriye girdiğim ilk günü. Nasıl heyecanlıydım tarif edemem. Devletimizin polisiyiz, önce Gaziantep, sonra Şırnak, daha sonra Konya ve en son olarak İzmir. Gittiğim her yerde sayısını benim bile hatırlamadığım onlarca suçluyla karşı karşıya kalmama rağmen büyüyen Türkiye’nin bu en güzide kentine gelmiş olmak beni oldukça heyecanlandırmıştı. Buraya gelirken İzmir diğer kentler gibi bozulmamıştır belki diye aklımdan geçirmemiş değildim. Kim bilir belki de o kadar kirlenmemiştir, kim bilir belki bu şehirde insanlar ölmüyordur ve artık biraz olsun rahat edeceğim gibi fikirler kafamda geziniyordu. Sonuçta başarılı bir cinayet masası başkomiseri olmama rağmen ben de bir insandım ve dinlenmeye ihtiyacım vardı.

Her zaman söylemişimdir: Nerede olursa olsun bir yerde cinayet masası varsa, bilin ki o masada polislerden önce cesetler konuşur.

İzmir’e geleli iki hafta olmuştu. Kendime göre bir ev bulamadığım için otelde kalıyordum. Yardımcı olarak yanıma verilen komiser yardımcısı Salim, bütçeme uygun bir yer bulma görevini kendine iş edinmişti. Neyse, asıl önemli konu benim ve Salim’in önüne herhangi bir cinayet dosyasının getirilmemiş olmasıydı. Hiç bu kadar karakolda yıllık izin yapmamıştım. Görev aldığım yerlerde kan görmek hobiydi. Tahminlerim beni yanıltmamıştı. İzmir’de hem kafamı, hem vücudumu dinlendirebilecektim. Yaşım otuz beş olmasına rağmen çok

yorgundum. Yorgunluğu atmak mı derler bilmiyorum yoksa keyif almak mı? Salim, sağ olsun Haydi başkomiserim gidiyoruz. dedi. Nereye gidiyoruz dercesine yüzüne baktım. Başkomiserim balık sever misin? Balığın yanında bol ekşili, zeytinyağlı, bol yeşillikli bir salata. Anlatışına şahit olmanızı isterdim. Karnımın acıktığını o anlatırken hissettim. İşin kötü yanı uzun zamandır balık yemediğimi söylesem garip olacaktı ama Salim'in heyecanını bölmek istemedim. Salim anlatmaya devam ediyordu. Atıf başkomiserim, bunların yanında adını şimdi saymakla bitiremeyeceğim mezeler. Tabii başkomiserim, yanında balığı ağlatmak olmaz. Hava o kadar sıcaktı ki nemden dolayı günde iki kez gömlek değiştiriyordum. Eee İzmir, Akdeniz ülkesi, ağustos ayının böyle olması normal diye tahmin ediyordum. Salim susmak bilmiyordu, güneş batarken bir de bizim mekânın sahibine söyleriz babadan bir şarkı açar bize, batarken ufukta bir akşam güneşi bırakıp gitmiştin beni sen sevgili, yıllar yılı oldu hala dönmedin geri... Salim kendini kaptırmış şarkı söylemeye devam ediyordu. Yerimden kalkmamla birlikte o da şarkıyı kesti ve yüzüme endişeli gözlerle baktı. Sonra gülümsemeye başladım ve dedim ki tamam gidiyoruz ama hesaplar benden. Hayır diyecek oldu ama o sözü söyletmedim kendisine, sen bir evlen acısını çıkartırım, dedim. Gülümsedi ve biraz da kızardı. Yeni nişanlanmış, para biriktiriyordu. Nişanlısı Filiz hakkında her gün bir şeyler anlatırdı, ondan bahsederken yüzündeki heyecana tanık olmak, benim unuttuğum o duyguyu hatırlamamı sağlıyordu. Neyse, bu konuyu bir ara özel olarak yazacağım.

Akşam iki kişi bir büyükle sohbet etmiş, genellikle Salim konuşmuş ben dinlemiştim. Sabah karakola geldiğimde Salim ortalarda yoktu. Çaycı Suat, büyük bardakla demli çayımı getirdi. Tam bardağı yarılamişken emniyet müdürü Cüneyt Atılgan içeri girdi. Ayağa kalktım. Müdürün eliyle yaptığı otur işareti üzerine tekrar yerime oturdum. Kendisini dikkatle dinlemek niyetindeydim. Sabahın bu saatinde halimi hatırımı sormaya mı gelmişti? Heyecanlandım, İzmir'de de cesetlerle konuşma zamanım geldi diye kendi kendime konuştum. Tabii ki

içimden. Cüneyt müdür, Atıf odama gel dedi. Yerimden kalktım masadaki telsizimi aldım, arkasından onu takip ettim. Odasına girdik. O masasına doğru yöneldi, koltuğuna oturdu, bana da otursana başkomiserim dedi. Geldiğim günden beri ikinci kez müdürün odasına girmiştım ve ilk defa bu odadaki bir koltukta oturuyordum. Müdür bana bir dosya uzattı. Elime alıp incelerken Cüneyt Atılgan konuşmaya başladı. Atıf, bu dosya seni ne kadar ilgilendirir bilmiyorum. Bir kadın kaybolmuş ve yaklaşık iki hafta olmuş. Organize şube kadını bulamadığı için ölmüş olabileceği ihtimali üzerinde duruyorlar. Ben de bu işi sana vermek istiyorum. Kadın kayıp mı, kayıpsa nerede, ölü mü, ölüyse cesedi nerede? Senin bulmanı istiyorum dedi. Sevincim bir anda şaşkınlığa dönüştü. Meslek hayatımda ilk defa böyle bir dosya önüme geliyordu. Müdür sözlerine devam etti. Eee Atıf hiçbir şey söylemeyecek misin, yoksa bu işi yapamayacak mısın? Şaşkınlığımı çabuk atlattım. Sakin diye nitelendirdiğim İzmir, bana oyunlarını oynamaya başlamıştı. Müdüre dönerek şunları söyledim: Müdürüm hiçbir işten ne bir çekinme gibi bir durumum olur ne de korkum. Yalnız şunları bilmemiz gerekmektedir: Cinayet masası kayıp insanlarla uğraşmaz, cinayet masası cesetlerle konuşur ve onların katillerini yargı önüne getirir. Bir can almanın cezası ne ise, onun çekilmesi için gece gündüz durmak bilmeden uğraşır. Benden şu anda istediğiniz kayıp bir kadının... diye sözlerime devam ederken müdür sinirli bir şekilde yerinden kalktı. Bak genç başkomiser Atıf Kara, geldiğin yerde ne konumda işler çözdüğün benim umurumda bile olmaz. Tamam, sicilin temiz ve başarılısın ama burada ben ne diyorsam onu yapmak zorundasın. Emredersiniz müdürüm diyerek konuşmayı fazla uzatmadan odadan çıktım. Koridorda yürürken müdürün burada sağlamış olduğu otoritenin hiç normal bir durum olmadığı düşüncesi kafamdaydı. Sizlerle bu durumu daha sonra paylaşacağım. O anda elimdeki dosyayla ilgilenmek zorunda olduğum için yardımcım Salim'in yanına gittim. İçeriye dosyayla girdiğimi gören Salim yerinden heyecanlı bir şekilde kalktı. Kendisine kayıp bir kadının peşinde olduğumuzu kadının öldürülmüş olabileceğini ama cesedinin ortada bulunmadığını anlattım. Beklemekten başka

çaremiz yoktu. Cesetler olmadan ne yapabilirdik ki, sonuçta cinayet masasının başarısı cesetlerin dilleri sayesindeydi. Konuşan cesetler ayrı bir konumdadır benim için, tabii dillerini bilerseniz.

Ertesi gün bir anons geldi, Eski Foça sahilinde bir kadın cesedi bulunmuş. Bulduğumuz yere çok uzak bir yerdi ama merkez biz olduğumuz için bütün anonsları duyabiliyorduk. İkinci anonsla birlikte yerimizden kalktık ve Foça'ya gitmek üzere ekip arabasına bindik. İki haftadır kayıp olan kadının eşkâline benziyor diyordu anonstaki genç polis arkadaş. Biz gelene kadar cesede dokunulmamasını söyledik. Foça'ya varmamız bir saat sürdü. Yaz günü sahil tıklım tıklım insan doluydu. Foça'daki ekip arkadaşlarımız alanı boşaltmışlar ama nafile, kalabalık çok kötüydü. Basın mensuplarının bizden önce buraya gelmiş olması da şaşkınlık verecek bir durum değildi, maşallah uçan kuştan haberleri var; karaya vurmuş çeyiz sandığı içinde üç parçaya ayrılmış kadın cesedinden mi haberleri olmayacaktı. Kadını ölü bir vaziyette bulmak mı ayrı soru işareti yoksa kadını çeyiz sandığı içinde gelinliğin üzerinde kafası gövdesinden gövdesi ayaklarından ayrılmış bir şekilde bulmak mı ayrı soru işaretiydi bilememiştim. Günümüzün moda deyi mi tabii o zamanın değil şimdiki zamanın, kafamda deli sorular kolayca çözemiyordum. Bu cinayeti işleyen katili bulmak zorundaydım. Ben boşuna Atıf Kara olmamıştım, bu esrarengiz cinayet dosyasını da başarıya kavuşturmam gerekiyordu.

Kadının kimlik tespitini yaptık, beni bağışlayın kadının soyadını vermek istemiyorum. Daha sonra yoğun araştırma içine girebilirsiniz, malum sosyal medya denilen girdin mi çıkamadığın kara delikten her şeye erişebilmek çok kolay artık. Kadının adı Sevgi, sarışın, kırk yaşlarında. Ailesine kısa sürede ulaşmış olmanın rahatlığıyla öncelikle kadının şu anda evli olduğu ikinci eşi Salih'i sorguya aldık. Böyle vakalarda genellikle ilk şüphe duyulanın maktulün eşi olabileceği düşüncesi hep aklımızdadır. Salih kardeşimizi, yardımcım Salim'in sorgulamasını istedim. Böylece benim de

dışardan hem Salih'i hem de Salim'i görme imkânım olacaktı. Salih'e kardeşim diye o zaman hitap etmedim; çünkü kendisi bu olayın en masum ve en yara almış adamıydı. Şimdi de sizlere bunu belirtmek benim vicdan borcum: Salih olay çözüldükten bir müddet sonra olanlara dayanamayıp intihar etti. Neyse, bu konuyu uzun uzun yazmak beni gerçekten şu anda bile çok üzüyor. Biliyorum olaylara tarafsız gözle bakmam gerekiyordu ama neticede aklım karmaşayı çözmeye çalışırken kalbim her zaman atmaya devam ediyor. Ben de etten, kandan, candan bir insanım.

Sevgi'nin ilk eşini sorgulamaya gerek bile kalmadı; çünkü adam yaklaşık üç yıldır Londra'da yaşamakta olup orada kendine bir hayat kurmuş ve İngiliz vatandaşı bir kadınla evlenip olaydan önceki ay bir kız çocuğu dünyaya gelmişti. Bu arada adamın adı Mete. Mete ile ancak bir video canlı bağlantı yapabilme şansımız oldu, kendisi bu duruma çok üzüldü yardım olacaksa Türkiye'ye seve seve gelebileceğini söyledi. Gerekli iletişim bilgilerini almamıza rağmen buna gerek kalmadı.

Sevgi'nin otopsi sonuçları elimize ulaştı. Ölüm anının, bulunmasından bir gün önce olduğunu gösteren bulgular tespit edilmişti. Ne bir tecavüz, ne bir kaçırılma, ne de bir boğuşmaya dair herhangi bir ipucu vardı. Tahminim, zavallı kadını birisi gözünü kırpmadan öldürmüş sonra çeyiz sandığına koymuştu, hem de üç parçaya ayırarak. Valla eğer şansım yaver giderse katilimize nasıl bir vicdanı olduğunu sormadan edemeyecektim. Salih ve Sevgi, Salih'in annesiyle birlikte yaşıyorlarmış. Kayınvalideyi sorguya getirdik, yaşlı kadıncağz nasıl ağlıyor bir görseniz içiniz parçalanır. Hatta sorguya doktor bile çağırdık, tansiyonu yükselmiş dil altı hapi verdiler de kadıncağz sakinleşti. Mecburen evine yolladık. Şimdi ne yapacağız, eski koca katil değil, şimdiki koca katil değil, kayınvalide Münevver Teyze katil değil, peki kim ulan bu katil? Bütün akademik çalışmalarda ortada bir suç olması için bir üçgen çizilir katil, kurban, dedektif. Kurban var Sevgi, dedektif var önemli şahsiyet ben, o zamanın genç,

yakışıklı cinayet masası başkomiseri. Nerelerdesin katil?

Aradan üç gün geçmişti, Salih'in aile içi şiddetli geçimsizlik nedeni ile ayrıldığı eski eşi Serap'ı merkeze getirdik. Serap'ın Salih'ten on yaşında bir kızı ve altı yaşında bir oğlu vardı. Yeniden zengin bir arkadaş Cem ile evlenmişti. İki yaşında, ikiz, biri erkek biri kız çocukları var. Serap niye öldürsün ki? dedi yardımcım Salim. Belki Salih'i seviyor ama ayrılamadığı için Cem'den, para tatlı tabii, Sevgi'yi öldürmüş olabilir. Salim yüzüme giderek çoğalan soru işaretleriyle bakarak benim canımı daha da sıktı. Serap'ın sorgusuna bizzat kendim girdim. Kadına ilk sorum şu oldu: Serap Hanım Allah aşkına açıklar mısınız aile içi şiddetli geçimsizlik nedir? Ben ve Salih birbirimizi çok seviyorduk ama annesi olacak o Münevver Hanım yok mu, yuvamızı yıktı. Sürekli kavga etmeye başladık ve bu durum evliliğimizi yıprattı. Salih tek çocuk, daha doğrusu babasını ve ağabeyini bir trafik kazasında kaybetmiş, annesine o bakmak zorunda kalmış. Dört yıl önce ayrıldık, Salih bu duruma çok üzüldü ama beni çok sevdiğinden kararına saygı duydu. İki çocuğumun velayetini de bana verdi. İyi bir babadır, çocukları ile ilgilenir, her hafta sonu onlarla vakit geçirir. Eşim Cem de bu duruma saygılı. Ben de dört çocuğum ve eşim Cem'le son derece mutlu bir evlilik geçiriyorum. Böyle bir durumun yaşanmasına gerçekten çok üzüldüm, keşke Münevver Hanım olmasaydı da bu durumlar yaşanmasaydı.

İzmir'e geldiğim günlerin sayısını saymayı bırakmıştım. Salim'in bulunduğu evlerden birini kiralamayı düşünüyordum ama bu dosya yüzünden evi görmeye bile gidememişim. Konak'ta bir otel odasında kalmaya devam ediyordum. Otelin balkonu İzmir'in mükemmel körfezini izlememi sağlıyordu. Biraz ileride Göztepe, karşımda Karşıyaka manzaram oldukça mükemmeldi. Bakalım evi nerede tutup yaşamaya devam edecektim. Hayır, nedeni şu: Maç izlemeyi çok severim. Bu yüzden, nerede oturuyorsam o yerin takımını desteklemem gerekli diyordu Salim. İzmirli değildim ama ya tam otuz beş göz göz diye haykırmam lazımdı ya da

kendimi otuz beş buçuk diye benimseyip kaf kaf diye bağırman gerekiyordu. Buna karar verene kadar liglerin başlamasına az kalmıştı. Vay be şimdi ben bunları yazarken yıl olmuş 2017 Aralık ayı ve yılın bitmesine sayılı günler var. Bense bundan yirmi beş yıl öncesini hatırlıyorum. Şimdiki zamanda kocaman umutlarımızın sahibi Aykut, o zamanın 11 numaralı formasını giymesine rağmen 1 numaralı oyuncusuydu. 92-93'te şampiyon olamamıştık ama haydi bakalım belki bu yıl şampiyon oluruz. Haydi kocaman umudumuz Aykut, şampiyon yap bizi, bağıralım hep bir ağızdan şampiyon Fenerbahçe diye. Bu arada İzmir'den hangi takımı desteklediğimi daha sonra yazacağım.

Mavi İzmir'i doyasıya seyrederken gülümsemem kısa sürmüştü. Sevgi'nin katili kim diye düşünüyordum. Eski koca değil, şimdiki koca değil, şimdiki kocanın eski karısı değil kayınvalide değil, peki kimdi bu katil? Odadan çıkıp lobide bulunan telefondan merkezi aradım. Cesedi bir kez daha incelemek istiyordum. Bakalım Sevgi bana katilini söyleyebilecek miydi? Merkeze yürüyerek gittim. Morgtan çıkartılan Sevgi, delillerin bulunduğu odadaki masanın üzerinde, hazır bir vaziyette, benimle konuşmak için bekliyordu. Odada adli tıpta görevli bir arkadaş ve ona yardımcı olan bir polis arkadaş vardı. Arkadaşların isimlerini inanın şu anda hatırlamıyorum. İkisine de dışarı çıkmalarını söyledim. Odada ben, Sevgi'nin cansız bedeni, onu içinde bulduğumuz çeyiz sandığı ve Salih'le evlenirken giydiği kanlı gelinlik vardı. Sevgi'nin benimle konuşması gerekiyordu. Sandalyeye oturdum saatlerce Sevgi'nin cansız bedenine baktım. Konuş benimle Sevgi diyordum, konuş ki katilini yakalayıp adaletin önüne getirebileyim. Duvarda asılı olan saate baktım, 5.20'yi gösteriyordu. Neredeyse sabah olacaktı. Bir anda saate bakarken Sevgi'nin başının çeyiz sandığına doğru dönük olduğunu fark ettim. Sevgi'nin gözleri açıktı. Derler ya gözü açık gitmek diye, sanırım bu durumu anlatıyor. Yazarken bir an gözlerimi kapatıyorum ve yeşil gözleri kahverengi gözlerimin önüne geliyor. Sevgi'nin yeşil gözleri çeyiz sandığına doğru bakmaktaydı. Gözlerin bana ne anlatıyor Sevgi diye

düşünüyordum. Sevgi'nin yanına yattım, onun baktığı yöne doğru baktım. Çeyiz sandığında bir şeyler olmalıydı, Sevgi'nin yeşil gözleri bana bir şeyler söylüyordu. Yerimden kalktım, sandığı biraz zorlanarak yere indirdim. İçindeki gelinliği çıkarttım. Kan çeyiz sandığının her yerine bulaşmıştı. Sandığı ters çevirdim. İşte o an gördüğüm şey beni çok heyecanlandırdı. Sandığın alt tarafında içeriye gömülü bir kilit vardı. Kilidi açmak için ceketimin cebindeki İsveç çakısını çıkardım. Biraz kurcaladıktan sonra kilidi açmayı başardım. Çeyiz sandığının alt kısmında gizli bir bölüm açıldı ve içinden bir defter çıktı. Defteri elime aldım. Sandalyeye oturdum. Okumaya başladım. Sevgi'nin ara sıra içini döktüğü sırdaşı olan bu defter artık bende idi. Her iki evliliğinde yaşadıklarını yazmıştı. Defterin ortalarına geldiğimde kadının celladı hakkında yeterince bilgiye sahip olmuştum.

Sabah saat 09.30'da cinayet masasında görevli Necati'yi ve Oğuz'u, Serap'ı evinden almaları için gönderdim. Saat 11.00'de Serap sorgu odasında beni bekliyordu. Odaya girdiğimde Serap korku dolu gözlerle bana baktı. Ağır adımlarla yaklaştım ve Serap'ın karşısındaki sandalyeye oturdum. Serap bana doğru bağırarak, ben yapmadım memur bey Sevgi'yi ben öldürmedim dedi. Kısık bir sesle biliyorum dedim. Bana şaşkın şaşkın baktı. Serap'a şunları söyledim: Beni yanlış anlamayı istemiyorum ve ayrıca çekinmene de gerek yok. Ayağa kalk lütfen. Serap yavaşça yerinden ayağa kalktı. Yanıma gel dedim. Yanıma geldi. Eteğini çıkart dediğimde siz ne diyorsunuz memur bey dedi. Serap eteğini çıkart diye bağırdım. Kadıncağыз korkuyla ve yavaşça eteğini çıkarttı. Sol bacağının üst kısmındaki yara izini görünce kafamdaki tüm sorular çözüme kavuşmuştu ama nasıl olabilirdi diye bu düşünmeden edemiyordum. Serap, bana bunu neden söylemedin, bana bu yarayı Münevver Hanım'ın yaptığını neden söylemedin? Serap hüngür hüngür ağlamaya başladı. Sorgu odasından çıktım, Salim nereye gidiyorsunuz başkomiserim diye arkamdan bağırdı. Arabaya bindim. Münevver Teyze'nin evine doğru yola koyuldum.

Münevver Teyze'yi evden çıkarken kapıda yakaladım. İçeri girdik. Hayırdır evladım yoksa Sevgi'nin katilini mi yakaladınız. Oğluma bir şey mi oldu yoksa, diye sürekli sorular soruyordu. Derin bir nefes aldım arkama yaslandım ve cebimdeki defteri çıkarttım. Münevver Teyze bu defter ne evladım dedi. Defteri elime aldım ve okumaya başladım.

Çocuğum olmayacaktı artık benim. Yaşamış olduğum rahatsızlıktan dolayı aldığım ilaçlar yüzünden hayatta en çok istediğim annelik duygusunu yaşayamayacaktım. İlk eşim Mete'den bu sebeple ayrılmamıştım. Çok genç yaşta evlenmiştik anlaşamadık ayrıldık. Şimdi eşim Salih'in çocuğumun babası olmasını istiyordum. Salih'in Serap'tan iki çocuğu vardı. O babalık duygusunu yaşamıştı ama ben anne olmak istiyordum. Ne yazık ki hayat bana bu şansı vermeyecekti. Kayın validem Münevver Hanım evde yalnız kaldığımız zamanlarda oğlumun iki çocuğu olsa ne olur anası olacak zilli aldı çocukları gitti, sen oğlumun baba yapacaksın diye sürekli söyleniyordu. Ben de defalarca, anne benim çocuğum olmayacak diye cevap veriyordum. Salih evde olduğu zamanlar ahh benim güzel gelinim çocuğunuz olmasa ne olur, Salih seninle mutlu, senin sağlığın yerinde olsun, hem Salih'in Serap'tan iki çocuğu var, bir annesi de sensin o çocukların diyordu. Salih evde olmadığı zamanlarda lanet olsun sizin gibilerine. Bir de benimle anlaşamıyormuş süslü zilli Serap. Oğlumun yedi bitirdi. Ne kazandıysa o karıya yedirdi. Şimdi de senin gibi işe yaramaz bir karıya yediriyor. Allah'ım nedir benim bu günahım. Oğlum sizler yokken daha mutluydu. Birinizden kurtuldum derken diğeriniz çıktınız geldiniz diye bana söyleniyor, söylendikçe hem beni dövüyor hem de hakaretler ediyordu. Salih'e bu durumu defalarca anlatmak istedim ama bir türlü cesaret edemedim. Çünkü Salih annesini çok seviyor. Annesinin böyle bir şey yapacağını aklına bile getiremez. Kocamla, babasını ve ağabeyini kaybettiği, Serap'ın kendisinden ayrıldığı, bu nedenle üzüntü içinde olduğu zamanlarda tanıştık ve evlendik. Kaderimin Salih'le güleceğini düşünen ben ne kadar da çok yanılmışım. Birlikte yaşadığım kayınvalidem bir keresinde Serap'la

tartıştığı sırada bıçakla bacağını yaralamış. Allah korumuş Serap'ı da bıçak sıyıdırıp geçmiş. Serap benimle bu konuyu konuşmuştu. Bak Sevgi demişti, ben o evden kurtuldum. Salih iyi bir insandır ama annesini çok sever. Ben bu bacağımdaki yara konusunu Salih'e anlatamadım. Anlatmak istediğim akşam Salih eve geldiğinde Münevver Hanım hüngür hüngür ağlıyordu. Salih'e benimle kavga ettiğini ve benim ona hakaretler ettiğini söylemiş. Salih o gece bana ne kadar sinirlendi anlatamam. Çocuklarım ufak daha, ağlamaya başladılar. O kadınla yaşamak zor Sevgi. Aklın varsa kurtul o kadından, ama inan bana Münevver Hanım çok tehlikeli bir kadındır. Serap haklı. Kayınvalidem bana kısır gelin, sen oğluma layık bir eş olamadın zaten diğeri de olmadı ya diye sürekli söyleniyor. Seni öldüreceğim, öbürünü öldüremedim seni öldüreceğim oğlum benimle mutluydu ne vardı geldiniz bu eve diye bağırıyor. Artık, Salih'le mutlu olmama rağmen ayrılmam gerektiğinin eminim. Eğer başıma bir şey gelirse bunun sebebi Münevver Anne'dir.

Defteri kapatıp cebime koydum. Münevver Teyze'nin yüzüne baktım. Bir süre konuşmadan sadece birbirimizin yüzüne baktık. O sırada düşünüyordum. Bir annenin böylesine bir canavara dönüşebilmesini aklım almıyordu. Oğlunu ve kocasını kaybetmiş ve bir oğlunu da paylaşamayan, şizofren diye tanımlayacağım bir akıl hastası kadın vardı karşımda. Yerimden kalktım, Münevver Teyze'nin ellerine kelepçeyi geçirdim. Evden çıkıp arabaya bindik, merkeze geldik. Merkezde olan biten ne varsa itiraf etti. Bıçaklama ve öldürme olayını kafam basıyordu ama cesedi üçe ayırmasına verdiği cevap karşısında Salim, ben, yanımdaki herkes hatta bizim müdür bile şaşırıp kalmıştık. Taşıyamayacağı için Sevgi'yi üçe böldüğünü, onunla birlikte gelen çeyiz sandığını ve gelinliğini evden attığını söylemişti. Kadın değil cani bu diye Salim'in söylenmesiyle şaşkınlığımız geçti. Münevver Teyze'yi tutukladık. Bu dosya kapanmıştı artık beni ve ekibimi yeni cesetlerle konuşmalar bekliyordu. Bu olayla ilgili beni en çok üzen Salih'in yaşadıklarına dayanamayıp intihar etmesiydi. Münevver

Teyze'nin de cezaevinde Melek adlı bir kadın tarafından öldürüldüğünü daha sonra öğrendim. Cezaevinde mahkumlar arasında bir kavga çıkmış, Melek, Münevver Teyze'nin Azrail'i olmuş. Adalet yerini mi bulmuştu bilmiyorum. Böyle düşünmek istemiyordum ve şu anda da istemiyorum. Ben bir kanun adamıyım. Bir insanı öldüren benim için katildir. Nedeni ne olursa olsun. Şu da bir gerçek ki benim de duygularım, benim de bir vicdanım var. Duygularımı işime karıştırmalı mıyım bilmiyordum. Bildiğim tek bir şey varsa o da İzmir'de daha çok cesetlerle konuşacağımdı.

Salim'le birlikte merkezden ayrıldık. Salim'in benim için bulduğu eve bakmaya gittik. Evi kiralamadım, Salim'e döndüm dedim ki eee Salim yorgunluğu atmaya ne dersin deniz kıyısında bir büyükle sohbetle. Salim çılgınlar gibi arabanın içinde bağırıyordu büyüksün başkomiserim büyüksün. Salim bağırırken telsizdeki anons sevincimizi kursağımızda bıraktı.

Büyükle hasret gidermeye hazırlanırken yeni bir cesetle konuşmaya gidiyorduk.

Melih TOMAK.

www.dedektifdergi.com Detektiv proza